

Rematats en l'agonia

El base Rafa Luz força la pròrroga amb un triple en l'últim segon i al Bàsquet Girona se li escapa el partit en el darrer instant amb l'aparició d'Yves Pons en el temps afegit

Guillem Ferrando i Derek Needham , ahir DANI CATALÁN / ACB.

Agònic. Tres hores de partit, dues pròrroques i un duel que s'escapa en els darrers instants. Així va marxar d'Andorra el Bàsquet Girona, que ahir va encaixar la tercera derrota del curs (115-113) en un matx inversemblant que va tenir de tot.

L'equip dirigit per Moncho Fernández va arrencar tal com havia acabat a Fontajau contra l'UCAM la setmana passada: malament. La manca d'encert i un rival igual de necessitat de victòries eren el preludi d'un inici a contrapeu. L'embranchida d'Aaron Best i Yves Pons va permetre als locals acabar el primer quart amb la màxima diferència (28-10).

La reacció va arribar de la mà de Derek Needham i Sergi Martínez. El nord-americà, de qui es demanava un pas més, va aparèixer amb encert i seguretat com un revulsiu necessari. També hi era el capità, Sergi Martínez, que va protagonitzar la cistella sobre la botzina del descans que confirmava la remuntada (47-48). Els

gironins semblaven haver deixat enrere les males sensacions que encara eren presents en els primers minuts de joc i, tots asseguts en el bagó d'aquestes muntanyes russes, havien deixat la primera baixada enrere i ara enfilaven la primera pujada. Ara sí, semblava que la victòria era una possibilitat.

El control del rebot i les segones oportunitats gràcies a les pèrdues generades en els rivals semblaven indicar que tot estava encarrilat. Juan Fernández i Martinas Geben entraven en joc, el Girona continuava al davant i només Shannon Evans impedia que els gironins trenquessin el partit.

La tònica durant els deu minuts restants era similar. Els jugadors de Moncho Fernández guanyaven de cinc (84-89) amb 59 segons restants. Llegint aquesta premissa, sembla inversemblant que la victòria s'escapés de les mans. Però aleshores es posa en valor la frase feta "mai diguis blat fins que sigui al sac i ben lligat". I el que era unes simples muntanyes russes es van convertir en el Dragon Khan.

Restava un no-res de possessió per acabar el partit, Otis Livingston acabava de passar per la línia de tirs lliures i el marcador era favorable al Girona: 89-92. I just aleshores, amb només un segon de possessió, Rafa Luz, tocat per la gràcia divina, va llançar pràcticament des de la pròpia línia de fons una pilota que va entrar com si la hi haguessin fet entrar els déus de l'Olimp. Fins i tot Yves Pons feia cara d'incrèdulitat en veure el que acabava de passar. El triple de camp a camp havia entrat i començaven els jocs de la fam.

En el temps afegit el cansament va entrar en joc. El físic i la frescor van començar a fer figa i, passades les dues hores de partit, el bàsquet gairebé s'havia convertit en un joc d'escacs. Qui sap què haurien pensat Kàsparov i

Kàrpov si haguessin vist el partit. En el primer afegit, Rafa Luz va tornar a fer una aparició estel·lar per forçar l'empat 103-103 que minimitzava el sobreesforç d'Otis Livingston (7 punts en el primer temps afegit). El nord-americà va tenir el tir guanyador, però no va tenir l'encert.

En el segon temps afegit Yves Pons i Rafa Luz van rematar la feina. El francès, amb 9 punts, sostenia els seus companys; i el brasiler, tocat ahir pel Crist Redemptor, col·locava el 115-112 en l'electrònic. L'agonia era màxima i la cara de Needham (expulsat per faltes) la reflectia des de la banquetta. Quedaven sis segons i Livingston passava per la línia de tirs lliures. Va anotar el primer. I Nikola Maric va capturar el rebot del segon, però no va poder forçar la tercera pròrroga. El marcador final era el reflex d'un partit surrealista. Unes veritables muntanyes russes.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 19-10-2025, Pàgina 6

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/2586203-rematats-en-l-agonia.html>